

ΕΠΙ ΤΗΣ ΦΛΙΑΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

LEON DE TINSEAU

A'.

Μεταξύ τῶν μεγάλων χαλκῶν λεόντων, οἵτινες φαίνονται φρουροῦντες τὴν γέφυραν τοῦ Νεῖλου ἐν Καῖρῳ, κατὰ διπλὴν συνωστίζεται διεύθυνσιν ὁ ποικιλοσχημώτατος ὄχλος, ὃν οὐδαμοῦ τῆς γνῖνης σφαίρας τὸ ἀνθρώπινον ὄμμα νὰ ἴδῃ δύναται.

Ἐν τῇ στενῇ ἐκείνῃ παρόδῳ, ἣν σχηματίζει τὸ διπλοῦν πλέγμα διασταυρουμένων ἐλασμάτων, συγκρούονται, διικνοῦνται καὶ συγχέονται τοῦ πολιτισμοῦ οἱ δύο ἀντίποδες, τῆς γνῖνης σφαίρας οἱ δύο πόλοι. Τὴν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἔτους ἐκλέγων δύνασαι νὰ ἴδῃς τὰς δρομάδας τοῦ ἐκ Σουδάν μετὰ πολὺμνηνον ἐν τῇ ἐρήμῳ πορείαν καταφθάνοντος καραβανίου ἐπιψαύουσας διὰ τοῦ ψιλοῦ αὐτῶν πάγων τὸ ἀλεξήλιον στηθικῆς ῥωσσίδος πριγκιπίσσης, ἐξηπλωμένης ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν οἰσύραν τοῦ πολυτελοῦς αὐτῆς δίφρου καὶ κατευθυνομένης εἰς τὸν θαμιζόμενον περίπατον τῆς νήσου Γεζιρὲχ ὅπως ἐπιδείξῃ τὸν ἱματισμὸν αὐτῆς. Κατὰ τὸ πεντάλεπτον διάστημα, ὅπερ ἀπαιτεῖται ὅπως διέλθῃς τὸν κυανοῦν ποταμὸν, παραγκωνίζεις ἀντιπροσώπους πάσης ἀνθρωπίνης φυλῆς· αἰθίοπας δούλους σχεδὸν γυμνοὺς, Θεσσαλονικεῖς Ἰουδαίους ἐν κἀνδυσιν ἐνεδυμένους, Σύρους ἐν τοῖς ῥαβδωτοῖς αὐτῶν χιτωνίσκοις συνεσφιγμένους, δερβίσας φέροντας τοὺς ἐν εἰδει κόνων σακχάρους πῖλους αὐτῶν, γάλλους καπουκίνους, αἰγυπτίους προσκόπους ὀκλάζοντας ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ ἐφιπλίου τῶν καμήλων αὐτῶν, ἀγγλοὺς ἀξιοματικoὺς ἀνεπιλήπτους τὴν ἀμφιεσιν ἐν τῷ ἐρυθρῷ αὐτῶν χιτῶνι, γυναικοὺς Ἀραβὰς γαύρους ὑπὸ τὰς λευκάς καὶ μελαίνας χλαίνας αὐτῶν. Ἴσως μάλιστα ἀνακαλύψῃς πού καὶ τὴν ἀπωτάτην Ἀνατολὴν ὑπὸ τὴν μορφήν Σίνου τοὺς πόδας ἀναπαύοντος ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἐν ᾧ ἐν τῇ στενῇ διώρυγι βραδέως πλέει τὸ ἀτμόπλοον, οὗ ἐπιβίσκεται ἐν Πόρῳ Σαῖτ ἢ ἐν Σουέζ.

Ἐν μέσῳ τῆς ἀποτυφλούσης ἐκείνης τύρβης, ὑπὸ τὸν φεῖ φλεγέοντα ἐκείνον ἥλιον, ἐν τοῖς ὀργίαις ἀκαταλήπτων καὶ καινῶν φθόγγων ὁ Παρισιανός,

καὶ αὐτὸς ὁ μάλιστα εἰθισμένος ἀψηφᾷ τὸν θάνατον ἐν τῇ γωνίᾳ τῶν βροτοκτόνων τῆς πρωτευούσης ταύτης τριόδων, μένει ἐν ἐκστάσει, ὡσεὶ ἐπαρχιώτης τὴν πρωίαν μόλις καταφθὰς. Καὶ ὅμως τὴν πρώτην παρασκευὴν τοῦ ἰανουαρίου 188 . . . ἀργοπλάνος τις τοῦ γυναιωτάτου εἶδους, τουτέστι Παρισιανός, διήρχετο τὴν γέφυραν Κὰ σ ρ ἐ λ Νί λ περὶ τὴν 3 ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις τοῦ ταξιδιωτικοῦ αὐτοῦ ἐπενδύτου ἔχων, τοσοῦτον ἥρεμος ὅσον ὅτε διήρχετο ἐν Παρισίοις τὸ βουλευδάρτον Capucines μεταβαίνων εἰς τὸ Jockey-Club. Εὐκόλως ἐμάντεν τις ὅτι ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος καὶ ῥωμαλέος ἀνὴρ, ὁ ῥαδινὸς τὸ ἀνάστημα, ὁ μόλις ὑπερβάς τὴν τριακονταετίαν, οὐχὶ τὸ πρῶτον τοῦ περιγητικοῦ αὐτοῦ σταδίου κατήρχετο. Τοῦτου ἔνεκα τὸ καλύπτων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκ λευκοῦ λινοδιμήτου κράνος, κάλυμμα ἀσύννητος ἐν Καῖρῳ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἔτους, κατεδείκνυνεν ὅτι ἤρχετο ἐκ τῶν νοτίων μερῶν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Ὁ ἰδιότυπος οὗτος ἀνὴρ, ὅστις προὔτιμα ἐκ προαιρέσεως νὰ πεζοπορῇ ἐν χώρᾳ, ἐν ἣ ἡ χρῆσις τῶν ποδῶν ταπεινωτικὴ θεωρεῖται ὁμολογία οἰκτρᾶς πτωχίας, δὲν ἦτο βεβαίως ἐκ τῶν κοινῶν περιγητῶν. Ἄλλως δὲ δὲν ἐφαίνετο ὑπὸ ἀνίας καὶ κόρου κατεχόμενος, καθ' ὅσον τὸ πρὸ αὐτοῦ θέαμα, εἰ μὴ ἐξέπληττε, προδήλως ὅμως ἔτερπεν αὐτόν. Παρηκολούθει τῷ πλήθει, ὡς ἄνθρωπος οὐδένα λόγον σπουδῆς ἔχων, ἐνοχλούμενος ὅτε μὲν ὑπὸ ὑδροφύρου οἰοεὶ δεδιπλωμένου καὶ φέροντος περὶ τὸν λαιμὸν τὸν δερμάτινον κλοιόν, ἐξ οὗ ἐκρέματο ὁ εἰδεχθὼς ὑπέρογκος αἰγίος ἀσκός, ὅτε δὲ ὑπὸ ποιμνίου αἰγῶν, ὧτα μὲν λακωνικοῦ κυνὸς ἐχουσῶν, τὸ δὲ χρῶμα τῶν ἐρίων ψαρὸν λευκόστικτον. Ἀγυιόπαιδες πλεον ἢ ἡμίγυμνοι παρεσέδυσον μετὰ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, τυφλοὶ ἐπαῖται προσέψαυον αὐτὸν διὰ τῆς ῥυπαρᾶς αὐτῶν χειρὸς τὴν ἐνρινὸν καὶ μονότονον δέσιν αὐτῶν ἀδιαλείπτως θρηνηλοῦντες· κορασίδες προσέφερον αὐτῷ ψυχρὸν ἐκ τοῦ πρόχου αὐτῶν ὕδωρ ἐπα-

ναλαμβάνουσαι τὴν κραυγὴν: Ἐλ Μογιάχ, δι-
φθόγγως αὐτὴν μελιζοῦσαι διὰ τῆς γλυκυτάτης φω-
νῆς τῶν Ἀνατολιτισδῶν.

Ὅσον διὰ τὰς γυναῖκας, ἀπαράτητοι, καίπερ
πολυπληθεῖς, διήρχοντο αὐταί. Γυμνόποδες αἱ πλεί-
σται ἔβαινον, ἐντετυλιγμέναι ἐν ἰνδικῇ σινδόνι
μετὰ κυανοχρόων πλαισίων, κεκοσμημένη κατὰ τὸ
ἄκρον διὰ πλατείας ὑπομελαίνης ταινίας, τῇ στολῇ
ταύτῃ τῶν Αἰγυπτίων γυναικῶν τῆς πτωχῆς τάξεως.
Ἄλλαι ἀνωτέρων στρωμάτων ὑπερηφάνως ἔστυρον τὰ
σανδάλια αὐτῶν· αἱ φελλαχίδες διήλαννον γυμναί
ὑπὸ τὸν ἐκ κυανοῦ πανίου κολεόν, ὅστις ἀπεκάλυ-
πτε τὰ ἰσχνὰ αὐτῶν στέρνα, ἐπ' ὧμων φέρουσαι ὀλό-
γυμνον βρέφος, οὐ ἢ γαστήρ ἐξωδινκῦα ἦν ἐκ τοῦ
πόλτου. Πᾶσαι αὐταί, ἐκτός τινων Αἰθιοπιδῶν, ὧν
τὴν ῥίνα ἀργυροῦς διετρύπα δακτύλιος, τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς μόνον ἀσκεπεῖς ἐδείκνυνον, τοὺς ὀφθαλμοὺς
ὧν οἱ πλείστοι καταβεβρωμένοι ἦσαν ὑπὸ τῆς ὀφθαλ-
μίας, τῆς μάστιγος ταύτης, ἣν κατέλιπε κληροδοσίαν
ὁ Μωϋσῆς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Φαραώ. Οὔτε θεωροῦσαι,
οὔτε θεωρούμεναι, μόλις δὲ προσψαυόμεναι εἰς τὰς
ἐσθῆτας αὐτῶν ὑπὸ πάντων ἐκείνων τῶν διασταυ-
ροῦντων αὐτὰς ἀνδρῶν, ὧδεον ἐλευθέρως ἐν τῷ
πλήθει, προστατευόμεναι ὑπὸ τινος παραδόξου αι-
σθηματος, οὐ ἀδυνατεῖ τις νὰ εἴπῃ ἐὰν ἡ πηγὴ καὶ
ἡ βᾶσις ἦναι ἡ εὐλάβεια, ἡ περιφρόνησις ἢ ὁ φόβος.

Ἄλλὰ τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γεφύρας θέαμα ἦν πολ-
λῷ γραφικώτερον· ἔδρυνον ἐκεῖ ὑποζύγια ἐξευγμένα,
ἐπιδαινόμενα, ἐπιδεσθγμένα, μαστιγούμενα, μυωπι-
ζόμενα, τυμπανιζόμενα, συρόμενα· οἱ ξύλινοι ἄξο-
νες τῶν ἀρχαϊκῶν ἁμαξῶν, ἃς ἔστυρον φαιοὶ βούβαλοι
μετ' ὀπισθοκλινῶν κεράτων, ἀδεφικῶς ἐθώπευον τὰς
στοιλιπνάς ἀντυχὰς τῶν διήρων· νεαροὶ κομψούμε-
νοι, σκαλοὶ ὑπὸ τὴν ἐπίσημον ρεδιγγόταν ἐπέβαινον
γαύρων, καταστοιλιπνῶν καὶ μακροούρων ἵππων· ἐπὶ κα-
μῆλων, προσδεδεμένων ἀλλήλαις κατὰ μακροὺς στοί-
χους, Ἀραβες τῆς ἐρήμου καὶ χωρικά τῶν περιχώ-
ρων διήρχοντο καθήμενοι ὀκλαδόν, τοσοῦτον δὲ τα-
λαντευόμενοι ἐκ τοῦ διπνεκοῦς σάλου τοῦ ὑποζυγίου
αὐτῶν, ὥστε ἐφαίνοντο αἰωνίως βαθείας ποιοῦμενοι
ὑποκλίσεις. Ἐνιοὶ τούτων, οἵτινες τὸ πρῶτον ἔβλε-
πον πόλιν, ἔθεῶντο δοδαροὶ τὸ ἦθος, μετὰ περιε-
ργείας ὑπερηφάνως συγκρουπτομένης, τὰ ἐξαισία μέ-
λαθρα, τοὺς μυριοθόρους στρατῶνας, οἵτινες ἐκλείον
πρὸ αὐτῶν τὸν ὀρίζοντα τῆς ἐρήμου, τὸν μόνον γνω-
στὸν εἰς τὰ ὄμματα αὐτῶν. Τὰ ἐλάχιστα κενὰ ἐπλη-
ροῦντο ὑπὸ ὄνων, ἀπειροπληθῶν, τριποδίζοντων
κατὰ τὸν ἥχον τῶν περιάπτων κωδωνίσκων αὐτῶν,
ἀπειρηκίστων ὑπὸ ἱκριώματα κανίστρων, ὑπὸ τὰ ὀ-
ποῖα διακρίνοντο μόλις τὰ ἰσχνὰ αὐτῶν νῶτα, ἀδια-
λείπτως τυμπανιζόμενα ὑπὸ γυμνοσκελῶν ἀγυιοπαί-
δων ἀγόντων αὐτοὺς διὰ ποικίλων κραυγῶν, ὕβρι-
στικῶν πρὸς τὰ ζῶα, ἢ εἰδοποιητικῶν εἰς τὰ πλήθη
ὅπως παραμερίδωσιν.

Εἰς τὸν ἄκρον τῆς γεφύρας, τὸ κύμα ἐδιχάζετο·
καὶ οἱ μὲν ταπεινοί, οἱ ἐργατικοί, οἱ πτωχοί, ἦτοι οἱ
βούβαλοι, οἱ ὄνοι καὶ αἱ κάμηλοι, ἐτρέποντο ἀριστερὰ
πρὸς τὴν περιχώρον ἢ τὴν ὁδὸν τῶν ἀπεράντων
ἐρήμων, ὧν αἱ Πυραμίδες φαίνονται οὐδαὶ οἱ στρα-
τιωτικοὶ τέρμονες· δεξιὰ δὲ αἱ ἀργαὶ καὶ οἱ μεγά-
λοι τοῦ κόσμου τούτου ἀνεσχημάτιζον τὰς τάξεις

αὐτῶν χωροῦντες εἰς τὸν ἀστικὸν τῆς παρασκευῆς
περίπατον. Κατὰ τὴν παρόχθιον ὁδὸν, ὑπὸ τὴν σκιὰν
γειγαντωδῶν χλοανθῶν ἀκακιῶν, αἱ ἁμαξαὶ τῶν ἀνω-
τέρων ὑπαλλήλων καὶ οἱ διήφοι τῶν γυναικῶν αὐτῶν
διετρώχαζον, ἡγουμένων τῶν σαῖ, ὧν τὰ στοιλιπνο-
μέλανα ἀκάματα σκέλη, ἐξέκυπτον ἐκ τῶν χινολεῦ-
κων πτυχῶν τοῦ κυμαινομένου περισκελίου αὐτῶν·
οἱ ὁρομεῖς οὗτοι, μετὰ τῶν χρυσῶν πιλικίων καὶ τῶν
λαμπροκεντήτων ἐσωκαρδίων αὐτῶν, προσκεκυθότες,
ὁμοιοῦν πρὸς πολυχρώμους χρυσαλλίδας, ἃς ἀναί-
ρει τῶν λευκῶν αὐτῶν πτερύγων ἡ ῥιπή. Οὐχ ἦ-
τον τούτων πολυάριθμοι ἄλλαι ἁμαξαὶ ἔφερον τὴν
εὐρωπαϊκὴν παροικίαν, διπλωμάτας, τραπεζίτας,
ἐμπόρους, ἀπλοῦς περιηγητὰς. Διὰ τινων θυρίδων
προέκυπτον ὠχρὰ νεανίδων πρόσωπα, ἐν οἷς πυρετω-
δῶς ἔλαμπον μεγάλοι ὀφθαλμοί, ἢ ἀνδρῶν μεμαραμέ-
να ἐχόντων τὰ χαρακτηριστικά, ὥσει πρὸς ὑπόμνησιν
ὅτι ἡ πρωτεύουσα τὰς Αἰγύπτου εἶναι τὸ ἄστυλόν
τῶν ἑκατομμυριούχων στοιθικῶν. Ἄλλ' ἐν μέσῳ τοῦ
μεγαπλούτου ἐκείνου πλήθους, ὑπὸ τὸ φύλλωμα,
ἐν τοῖς διαλείμμασι τοῦ ὁποίου ἀνέκυπτε τὸ ὑπ' ἀ-
κτινοδόλου ἡλίου θερμαινόμενον διανυγρὸς κυανοῦν,
τίς ἠδύνατο ν' ἀναμνησθῇ ὅτι ὑπὸ τὰ πλάτη τῆς
Εὐρώπης ὁ χειμὼν εὐρηται καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν
ἕτερον πόλιν ὁ θάνατος.

Ἐκ τῶν δύο ὁδῶν, τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀγοῦσης
εἰς τὴν ἐρημον καὶ εἰς τῆς Πυραμίδας, καὶ τῆς πρὸς
τὰ δεξιὰ φερούσης εἰς τὸ ἄκρον τῆς νήσου Γεζιρέχ,
ὅπου ὁ ἀστικὸς τῆς Αἰγύπτου περίπατος, ὁ ἡμέτε-
ρος πεζοπόρος, ἐπὶ μικρὸν διστάσας, ἐτρέπη τὴν
δευτέραν, ἀγνοῶν καὶ αὐτὸς τὸ διατί. «Πρωριδμέ-
νον ἦν», θὰ ἔλεγέ τις τῶν μοιροδόξων. Ἐὰν ἐξη-
κολούθει τὸν περίπατον αὐτοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ, ὁ
βίος ἦπας τοῦ Ἀλδέροτον δὲ Σενάκ θὰ μετεβόλλετο.

Ἐν διήρῳ ἀγομένῳ ὑπὸ ἁμαξηλάτων παρισιανῶν
φέροντος στολὴν Γάλλος ὠχρὸς καὶ σύννους τὴν
μορφήν, διατηρῶν δ' ἐν τοῖς χαρακτηριστικοῖς αὐτοῦ,
καίπερ ἀσθενῶν, ἥθος μεγάλης οικογενείας, εἶπεν
εἰς τὴν παρ' αὐτῷ καθήμενῃ νεαρᾷ γυναῖκα:

— Βεθαίως δὲν ἀπατῶμαι· αὐτός, τὸν ὁποῖον βλέ-
πω περιπατοῦντα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου εἶναι ὁ
Σενάκ.

Καὶ διὰ τῆς ράβδου αὐτοῦ ἐπληξε τὸν ὦμον τοῦ
θεράποντος.

— Εἰπέ τῷ ἁμαξηλάτῃ νὰ στρέψῃ καὶ νὰ πλη-
σιάσῃ πρὸς τὸν κύριον ἐκεῖ τὸν βαδίζοντα μόνον,
τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ διεσταυρώσαμεν πρὸς τὰ
ἀριστερὰ.

— Εὐθύς, κύριε μαρκήσιε.

Ὅτε ἡ ἁμαξα ἐπλησίασε πρὸς τὸν περὶ οὗ ὁ λό-
γος κύριον, ὁ ἐν αὐτῇ ἔκραξε:

— Σενάκ!

Ὁ πεζοπόρος ἔστη, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν
ἁμαξαν, ἐδίστασε, βέβαιος δ' ἐπὶ τέλους ὅτι δὲν ἀ-
πατάται, ἀπῆντησε δι' ἡχηροτάτης φωνῆς:

— Ὁ Κιλλιάν! Εἶναι δυνατόν; Τί κάμνεις ἐν
Καίρῳ;

Αἰφνης ἰδὼν ὅτι ὁ φίλος αὐτοῦ συνωδεύετο ὑπὸ
γυναικὸς ὁ Ἀλδέροτος δὲ Σενάκ ἀπεκάλυψε τὴν κε-
φαλὴν μετ' ἀμυχάνου ἡθους, ὅπερ ἐφαίδρυνέ πως
τοὺς ἁμαυροὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μαρκησίου.

— 'Ελα δά! εἶπεν οὗτος. μὴ φοβεῖσθαι· ἀπὸ τῆς τελευταίας μας συναντήσεως, εἶναι τώρα κάπου δύο ἔτη, δὲν ἐνυμψέθην.

Ὁ Ἀλδέρτος ἐξηκολούθει κρατῶν ἐν χερσὶ τὸν πῖλον αὐτοῦ, οὐδόλως φαίνόμενος ὅτι ἐφωτίσθη· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ὁ δὲ Κιλλιάν ἐπιτηδευόμενος σεμνοτυφίαν, ἥτις προδῆλως δὲν ἦτο ἐκ τῶν προσόντων αὐτοῦ, ὑπέλαβε·

— Κύριε δὲ Σενάκ, ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σας δισταγμὸν ὑβριστικώτατον δι' ἐμέ. Τὴν νεάνίδα ταύτην δὲν ἀπήγαγον ἀπὸ τῶν γονέων αὐτῆς· ἴσως δὲ θὰ ἐνθυμῆσθε ὅτι ἔχω ἀδελφὴν.

— Ἡ δεσποινὶς δὲ Κιλλιάν θὰ μοὶ συγχωρήσῃ, πιστεύω, εἶπεν ὑποκλινόμενος ὁ Ἀλδέρτος, ἀλλὰ φέρεται τόσον πυκνὸν πέπλον· ἔπειτα ἐνόμιζον... ἐνόμιζον...

— Ἐνόμιζες ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου εἶναι καλογραῖα. Ἀλλά, βλέπεις, ἀπεδέθη τὸ ράσον.

— ὦ! Χριστιανέ! ὑπετονθόρυσεν ἡ νεάνις μετὰ προδῆλου δυσαρδεκείας.

— Ὡσάν τάχα νὰ τὴν κατηγορήσῃ ἐπὶ ἐγκλήματι τιμῆς! εἶπεν ὁ Κιλλιάν συνοφρυωθεὶς. Ἀστείχομαι, ἀγαπητέ. Τὸ ράσον δὲν ἐρράφη ἀκόμῃ, καὶ οὐδὲν πλέον.

— Χάριτι δὲ θεῖα οὔτε ἡ κόμῃ ἐκουρεύθη, προσέθηκεν ὁ Σενάκ, θαυμάζων τοὺς χρυσοξάνθους πλοκάμους, οἵτινες κατηύγαζον τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος. Ἀ! δεσποινίς, γνωρίζω τὸν ἀδελφόν σας ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας· ἀπὸ δύο ἐτῶν ἔχω νὰ τὸν ἴδω, ἀλλὰ δὲν μετεβλήθη. Σπανίως σοδαρεύεται.

— Εὐρίσκεις ὅτι δὲν μετεβλήθη; ἠρώτησε μελαγχολικῶς ὁ Κιλλιάν. Διάβολε! Τί πλεῖστον ὀλεις; Ἀλλὰ ἀνάβα εἰς τὴν ἄμαξαν, κάθου ἐκεῖ, ἀντικρὺ. Ἐγὼ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος χειμῶνος ἔχω κάτι τι, τὸ ὁποῖον μὲ ἀναγκάζει νὰ περιποιῶμαι ἑμαυτὸν καὶ μοὶ διδὲι τὸ δικαίωμα νὰ φυλάττω τὰς καλὰς θέσεις. Τώρα, δινηθήντι μας τὴν ἱστορίαν σου, καὶ προσπάθησον νὰ κατορθώσῃς νὰ γελάσῃ ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ ὁποία ἔπαυσε νὰ γελᾷ ἀφότου εὐρισκόμεθα ἐν Αἰγύπτῳ. Καὶ πρῶτον πῶθεν ἐρχεσθαι μὲ τὸν ἰνδικὸν τοῦτο πέτασον;

— Ἀκριδῶς ἐκ τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῶν πλησιοχώρων· ἐπιστρέφω δὲ εἰς Γαλλίαν.

— Ὅχι, ἐλπίζω, σήμερον τὸ ἐσπέρας.

— Σχεδόν. Τὸ ἀτμόπλοιο, δι' οὗ ἦλθον, ἤγγισε χθὲς πολλὰ πρῶτ' εἰς Σουέζ, ἐπὶ δὲ τῇ προφάσει χολέρας τὸ ὑγειονομεῖον μᾶς ἐθικεν ὑπὸ τριήμερον κάθαρσιν. Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων ἡμερῶν, ἀπαιτοῦνται δύο ἄλλαι ὥπως τὸ ἀτμόπλοιο διαπλεύσῃ τὴν διώρυγα καὶ μία διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν... ἐπομένως δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐμοῦ πρὸ τῆς τετάρτης. ἤλθον ἐδῶ πρὸ μικροῦ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ὅπως προγευματίσω.

— Καὶ ἡ κάθαρσις;

— Ἀ! Περὶ τούτου ἐφρόντιδα νὰ διορθωθῇ καταλλήλως διὰ τοῦ ἀπαιτουμένου μέθου.

— Ἐπερίμενες νὰ μᾶς εὕρῃς ἐδῶ;

— Ὅχι, βεβαίως, ὡς εἶδες καὶ σύ. Ἀφοῦ προσγευματίσω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Shepherd ἐξῆλθον καὶ ἐπεριπάτων τυχαίως παρηκολούθησα τὸ πλῆθος

καί, ὡς ἀποδεικνύουσι νῦν τὰ πράγματα, ἔπραξα καλῶς. Καὶ τώρα, σὲ ἀκούω καὶ ἐγώ.

— Ἀ! δι' ἐμέ, εἶπεν ὁ Κιλλιάν, ἐκτελῶ... τὴν συνταγὴν τοῦ ἱατροῦ μου.

Κατὰ τὰς λέξεις ταύτας ἡ νεάνις ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν. Ὁ δὲ Χριστιανός, δεικνύων ταύτην τῷ φίλῳ διὰ νεύματος τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπανελάβε δι' ὀλιγώτερον μελαγχολικοῦ ὕψους·

— Ἀλλῶς τε ἐπεθύμουν πάντοτε νὰ διέλθω ἕνα χειμῶνα ἐν Αἰγύπτῳ.

— Μὴ τυχὸν οἱ χειμῶνες σου ἐν Παρισίοις δὲν εὐρίσκουσι πλέον τὰς σπουδαίας ἀσχολίας, τὰς ὁποίας ἄλλοτε τοῖς εἶδες;

— Ἀφότου δὲν σὲ εἶδον, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Χριστιανός χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἔσχον τὸ ἀτύχημα νὰ χάσω τὴν μητέρα μου.

— Κατὰ τὸ ἀτύχημά σου τοῦτο ἤμην ἀκόμῃ ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλὰ μακρὰν τῶν Παρισίων.

— Ναί, ἐνθυμούμαι. Τὸ συλλυπητήριον γράμμα σου ἤρχετο... ἐκ τῶν ὁρέων τῆς Ἀρδέσσης, εἶπεν ὁ Κιλλιάν μετὰ μυστηριώδους μειδιάματος.

Ὁ Ἀλδέρτος οὐδεμίαν εἶχε διάθεσιν νὰ μειδιάσῃ. Ὁ Χριστιανός ἐξηκολούθησεν ἀποβαίνων καὶ αὐτὸς σοδαρὸς μέχρι μισανθρωπίας.

— Τὸ γράμμα σου, ἐνθυμούμαι, μοὶ ἔλεγε· «Σοὶ μένει ὡς παρηγορία τὸ ἀδελφικὸν φίλτρον». Φεῦ! ἀγαπητέ, οὐδὲν μοὶ μένει. Ἀγνοεῖς πιθανῶς τὴν ὑπαρξίν τῆς ὁσίας καὶ αἰδεσιμωτάτης κυρίας δὲ Σαβορναί, παρέρρου τῶν Βερναρδίνων καλογραφίων. Ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτῆς ἔκρινεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου ἐγεννήθη διὰ τὸ μοναστήριον· ἐπειδὴ δὲ, καθὼς θεῖα, ἔχει κρατούσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ψῆφον, ἐγύρισε τὴν κεφαλὴν τῆς κόρης ταύτης, ἥτις ἄλλο πλέον δὲν ονειρεύεται ἢ κομποδοχοῖνιον καὶ ράσον. Σοὶ τὸ ἔλεγον πρὸ μικροῦ· εἶναι ἀπλῶς ζήτημα χρόνου.

Διὰ γλυκυτάτης φωνῆς, ἐν ᾗ ἐξέπαιζοντο μεγίστη εὐστάθεια, ἡ νεάνις ἀπεκρίνατο·

— Χριστιανέ! Πόσον εἶσαι ἄδικος! Δὲν εἶμαι πλησίον σου; Σὲ ἠκολούθησα ἐν Αἰγύπτῳ ὅτε εἶχες ἀνάγκην ἐμοῦ, θὰ σε ἠκολούθουν δὲ καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου. Διατί λοιπὸν ὁ πικρὸς οὗτος καὶ ψευδὴς λόγος ὅτι οὐδὲν σοὶ μένει;

Ἡ δεσποινὶς Κιλλιάν καὶ ὁ νέος ἀνὴρ ἀπέναντι ἀλλήλων καθήμενοι ἀντιέλλαξαν βλέμμα, ἐν ᾧ διέπνεε συμπαθείας ῥεῦμα. Ἡ νεάνις ἠσθάνθη τὸ πρῶτον ποιὰν τινα ἐκπληξίν καὶ εὐγνωμοσύνην. Πῶς! ὁ φίλος ἐκεῖνος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, ὁ ὡς αὐτὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, δὲν ἐκπρόσμετο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐναντίον αὐτῆς!

— Καλὸν καὶ τοῦτο, ὅτι ἔλαβον τὴν ἀνάγκην σου ἐφέτος καὶ οὐχὶ τὸ προδεχῆς ἔτος, ὑπετονθόρυσεν ὁ Χριστιανός, καθόσον ἀντὶ πάσης ἄλλης ὑπηρεσίας θὰ ἠρκοῦμην τότε κατ' ἀνάγκην εἰς μερικά μνημόσυνα ὁπισθεν τῶν κικηλιδῶν τοῦ μοναστηρίου. Ἀλλὰ συγγνώμην, φίλε, ἂν σε ἐνοχλῶ μὲ τὰ ἀσθενικά μου παράπονα. Ἴδου ὁποῖος γίνεται ὁ ἄνθρωπος.

— Καὶ εἶσαι καλλίτερα ἀφότου ἤλθες εἰς τὸ Κάιρον; ἠρώτησεν ὁ Σενάκ.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὄχι τόσον καλλίτερα ὥστε νὰ ᾔναι δεδικοιολογημένη ἡ διατάραξις, ἥτις ἐπῆλθεν ἐνεκὲν ἐμοῦ εἰς τὴν ὑπαρξίν πολλῶν ἀνθρωπίνων

όντων, ὑπηρετῶν, συνοδοῦ κυρίας, ἐπὶ δὲ πᾶσι τοῦ ἀτυχοῦς τούτου πλάσματος, ὅπερ, ὡς βλέπεις, ἀνιδιαιτῆς μέχρι θανάτου. Ἐμπρός, Θηρεσία, ἔδο εἰλικρινής.

— Κύριε, εἶπε πρὸς ἀπάντησιν ἡ νεάνις μετὰ βεβιασμένης φαιδρότητος. Σὰς παρακαλῶ νὰ κλείσητε τὰ ὦτα εἰς τὰς διαβολὰς τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἀφ' οὗτου ὑπάρχω ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδέποτε ἐνθυμούμαι νὰ πάθω ἀνίαν· ἀσύγγνωστος δὲ θὰ ἦμην ἐὰν ἐπασχον τοιαύτην ἐν Αἰγύπτῳ, μεταξὺ τῆς σωρείας ταύτης τῶν γραφικῶν, τῶν περιέργων, τῶν κολοσιαίων τὸ μεγαλεῖον πραγμάτων. . . . Θεέ μου! Πόσον σὰς λυποῦμαι, διότι διαδοτικῶς μόνον εὐρίσκεσθε ἐδῶ! Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συνδυάσητε τὸ ταξειδιόν σας πρὸς μακροτέραν ἐνταῦθα διαμονήν;

— Τὸ κατ' ἐμέ, δεσποινίς, οὐδὲν ἀπ' ἐμαυτοῦ συνενδύσασθαι, διότι ἐσκόπουν νὰ διαχειριμῶ ἐν Ἰνδικῇ. Ἀλλὰ καλοὶ τινες ἄνθρωποι, μέτοχοι μιᾶς εταιρίας, τῆς ὁποίας εἶμαι, φαίνεται, ἐκ τῶν διοικητῶν, ἄλλως ἀπεφάσισαν. Ἡ εταιρία κατέρρευσε, βεβαιούσιν δὲ ὅτι, ἐμοῦ παρόντος, ἡ καταστροφὴ δὲν θὰ ἐπῆρχετο, τοῦθ' ὅπερ εἶναι πλάνη κολακευτικὴ. . .

— Καὶ σὲ ζητοῦν χρήματα, συνεπλήρωσεν ὁ Κιλλιάν, οὐ τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη.

— Ναί, ὑπολογίζουσι τὸ μερίδιον, δι' ὃ εὐθύνομαι, εἰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα.

— Ὡ! ὦ! τὸ πόσον εἶναι ἀπειλητικῶς μέτριον. Θὰ προὔτιμων πρὸς τὸ συμφέρον σου νὰ σε ἐξήτουν ἑκατοντάκις πλείοτερα. Ἐξω φίλους, οἵτινες διὰ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα κατεδικάσθησαν νὰ πληρώσωσιν ἀγνοῶ πόσα ἑκατομμύρια· ἀλλ' οὐδὲ λεπτόν κ' ἐπλήρωσαν καὶ εἶναι ἡσυχώτατοι. Ὡς γνωρίζεις, ἡ ὥραιότης τοῦ κόσμου γυνὴ δὲν δύναται νὰ δώσῃ πλέον τοῦ ὅ, τι ἔχει.

— Ἐλπίζω ν' ἀπαλλαγῶ καὶ ἐγὼ τόσον εὐθηνὰ ὅσον καὶ ἐκεῖνοι, ἀλλὰ ἐὰν κερδήσω τὴν δίκην μου, ἥτις γίνεται τὴν προσεχῇ ἐβδομάδᾳ· ὥστε μόλις ἔχω τὸν καιρὸν νὰ φθάσω ἐπὶ τῷ ὄρῳ τοῦ νὰ μὴ πλανῶμαι καθ' ὁδόν.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει ὀπισθεν τῆς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς νήσου δενδροστοικίας τῶν ἀκακιῶν.

— Ἐπίστρεψον εἰς τὴν οἰκίαν, εἶπεν ὁ Κιλλιάν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην.

Μετὰ τινα λεπτά, ἡ ἀμαξα διήρχετο τὸν Νεῖλον καὶ εἰσῆρχετο ἐν διατροχασμῷ εἰς τὰς λαμπράς λεωφόρους τῆς συνοικίας Ἰσμαήλ, ἃς περιβάλλουσιν ἑκατέρωθεν ἰταλικά μέλαθρα καὶ κήποι μεθ' ὑψηλῶν τοίχων κρυπτόντων τὰ ἔνδον ἐκτὸς τῶν θυρῶν τῶν φειθαλῶν φοινίκων.

Καθ' ὁδὸν ὁ Ἀλδέρτος ὑπέμνισεν εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κιλλιάν ὅτι πολλάκις εἶχεν ἰδεῖ αὐτὴν παρὰ τῇ μαρκησίᾳ, πρόσθηον ἔτι καὶ βραχεῖαν φέρουσαν ἐσθῆτα.

— Ἐνθυμούμαι, εἶπεν ἡ νεάνις. Ὁ ἀδελφός μου σὰς ἠγάπα πολὺ.

— Καὶ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη πολὺ, εἶπεν ὁ Χριστιανός. οὐ ἡ χεὶρ αὐθορμήτως ἐπεξήτησε τὴν τοῦ Ἀλδέρτου. Τοῦτο σημαίνει τὸ μὴ βλέπεσθαι συχνὰ· οὐδὲν πλείοτερον τὴν φιλίαν τρέφει. Τί λέγεις, Θηρεσία; Δὲν δυνάμεθα ἄρ' ἄγε νὰ καλέσωμεν εἰς τὸ γεύ-

μα τὸν χολερικὸν τοῦτον δραπέτην τοῦ λοιμοκαθατηρίου.

— Σὰς προσκαλοῦμεν, κύριε, ὁ λόγος μας λόγος. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχετε προγενεστέρας ὑποχρεώσεις.

— Ὅχι, δεσποινίς, εἶπε μειδιῶν ὁ Ἀλδέρτος, δὲν ἔχω τοιαύτας· ἀλλ' οὔτε τὸ κατάλληλον ἐνδυμα ἔχω, γνωρίζω δὲ ὅτι ἐνταῦθα ἡ ἐθιμοτυπία δεσπόζει βασιλικῶς τὸν χειμῶνα.

— Δὲν ἔχεις ἐνδυμα; εἶπεν ὁ μαρκήσιος ἀνατείνων τὸ ὄμμα εἰς οὐρανοῦς. Θὰ μὲς καλύψῃς δι' αἰσχύους ἀπέναντι τῆς μίστρης Κράου.

— Τί πρᾶγμα εἶναι ἡ μίστρης Κράου!

— Ὁ φύλαξ ἀγγελος τῆς νεάνιδος ταύτης, ἡ, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ κόσμου τούτου, ἡ συνοδὸς αὐτῆς κυρία. Ἡ θεία μου δὲ Σαβορνὰι τὴν ἐξέλεξεν ἰδίᾳ χεὶρ ἱρλανδὴν καθολικὴν, καὶ τοῦτο μὲν πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τῆς ἀδελφῆς μου, τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἔμὸν συμφέρον, ὄριμον καὶ ἥκιστα ἐπαγωγόν. Ἦλθε παρ' ἡμῖν καταλιποῦσα τὴν οἰκίαν ὁμοτίμου τῆς Ἀγγλίας, τρεῖς ἔχοντος θυγατέρας, ὧν ἐκάστη, εἶχεν ἰδίους ἵππους ἄρματος καὶ δρόμου. Τούτου ἕνεκα θεωρεῖ ἡμᾶς ἐπαίτας ἐντίμους ἄλλως τε. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἡ ἀκριδοτυπία ἐν σαρκὶ καὶ ὁστέοις. Μίαν ἡμέραν, κατὰ συμβεβηκὸς τοῦ ταξειδίου, μὴ ἔχουσα δευτέραν ἐσθῆτα διὰ νὰ μεταλλάξῃ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἐγύρισε μέσα ἔξω ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐφόρει. Σπεύδω νὰ προσθέσω ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἀρμονικόν.

— Δὲν γνωρίζω ἄνθρωπον ἀδικώτερον τοῦ ἀδελφοῦ μου, εἶπεν ἡ δεσποινίς Κιλλιάν, ὅταν ἀπαξ ἀρχίσῃ νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς ἀτυχοῦς μίστρης Κράου.

— Ἐὰν ἡ ἀδελφὴ μου συνεπλήρῃ τὴν ιδέαν τῆς, θὰ με κατηγόρει ἐπὶ ἀγνωμοσύνῃ. Ἡ καλὴ μίστρης, δεκαεννεατῆς μόλις μείνας χήρα ἀξιωματικοῦ, ὃν παρακολουθήσασα εἰς Ἰνδικὴν εἶδεν ἀποθανόντα ἄμα τῇ ἀποδόσει, ἐπάνω κάτω πρὸ τριᾶκοντα περὶπου ἐτῶν. . . .

— Καὶ ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κλαίῃ, ὑπέλαβεν ἡ Θηρεσία.

— Ναί, διότι, προκειμένου περὶ ἀπωλείας καὶ περὶ ἀπευκαίτου, οἱ σύζυγοι εἶναι ὡς τὰ ἀλεξίθυρα. Ἡ θλίψις εἶναι τῶσφ σφοδρότερα, ὥσφ ὀλιγώτερον ἐχρηστέμευσε τὸ ἀπολεσθὲν ἀντικείμενον. Ἀλλὰ, χωρὶς νὰ θέλω νὰ ταραξῶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ μακαρίτου ἐν τῷ τάφῳ του, τολμῶ νὰ εἰπῶ ὅτι ἡ χήρα του ἔχει αἰσθημὰ τι πρὸς ἐμέ. Γλυκεῖά μου Κάθλιν — τοῦτο τὸ ἀρμονικώτατον ὄνομά της —, σὺ θὰ ἦσαι ἡ τελευταία μου κατὰκτησις, τὸ τελευταῖον ἄνθος τὸ ὁποῖον θὰ ἰζαρύνῃ τοῦ βίου μου τὰς δυσμὰς διὰ τῆς εὐλαδοῦς θωπείας τοῦ ἀρώματός του. Θὰ τὴν βάλωμεν νὰ τραγῶδῇσθαι τὸ ἐσπέρας ἐν τῷ κλειδοκυμβάλῳ τὸ ἱρλανδικὸν ἥσμα τοῦ Ρόδοι. Θὰ ἴδῃς τί βλέμματα μὲ ρίπτει! Ἀλλὰ πρόσδεχε, μακρὰν ἀπὸ δόλιον συνανγωνισμόν.

— Ἐδὼ ἡσυχος. Δὲν φλογίζομαι τόσον γρήγορα.

— Ἀ! ναί, τὸ ἐλνισμόνισα. . . . Ἀλλως δὲ θὰ σ' εἶρη κακῶς ἀνατεθραμμένον. Κατ' αὐτὴν οὐδεὶς γάλλος γνωρίζει νὰ φέρηται καθὼς πρέπει ἐν τῇ τραπέζῃ. Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ὁ Βιλλεμοαζόν, ἐκ τῶν μαλλίων ἀκριδοτύπων παρ' ἡμῖν, διαβαίνων ἐνταῦθεν ἦλθε νὰ συγγενματίσῃ μεθ' ἡμῶν. Μετὰ τὴν